

РЕШЕНИЕ

№ 1526

гр. София, 15.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Г СЪСТАВ, в публично заседание на шести март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Татяна Димитрова

Членове: Румяна М. Найденова
Гюлсевер Сали

при участието на секретаря Алина К. Тодорова
като разгледа докладваното от Румяна М. Найденова Въззивно гражданско дело № 20231100501704 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 - 273 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба, подадена от А. И. М., действаща чрез процесуалния си представител, срещу неблагоприятната част от решение №12197 от 03.11.2022 г., постановено по гр. д. № 15092/2022 г. по описа на Софийски районен съд, 124 с-в.

С посоченото решение е признато за установено, че А. И. М. дължи на „Топлофикация София“ ЕАД сумата от 755,38 лв., представляваща цена на доставена от дружеството топлинна енергия за периода от 01.05.2018 г. до 30.04.2020 г. за аб. № 105378, ведно със законна лихва от 20.7.2021 г. до изплащане на вземането, мораторна лихва в размер на 48,79 лв. за периода от 15.9.2019 г. до 18.6.2021 г., сумата от 23,54 лв., представляваща цена на извършена услуга за дялово разпределение за периода от 01.06.2018 г. до 30.04.2020 г., ведно със законна лихва от 18.6.2021 г. до изплащане на вземането, мораторна лихва в размер на 3,89 лв. за периода от 31.07.2018 г. до 18.06.2021 г., за които е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 23.09.2021 г. по гр. д. № 42477/2021г. на СРС, 124 с-в, като е отхвърлен иска за мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия над сумата от 48,79 лева до пълния предявен размер 82,91 лева.

Във въззивната жалба се излагат подробни съображения, че решението в обжалваната част е неправилно, незаконосъобразно, необосновано, постановено в несъответствие със събраните доказателства. Поддържа се, че А. И. М. не е клиент на „Топлофикация София“ ЕАД, като друго лице е титуляр на партидата и е задължено за доставяната в имота топлинна енергия. Моли се решението в обжалваната част да бъде отменено, а предявените искове да бъдат отхвърлени в обжалваните части, като се присъдят направените пред двете инстанции разноски.

В установения от закона срок, въззиваемият „Топлофикация София“ ЕАД, действащ чрез процесуалния си представител, е депозирал отговор на въззивната жалба. В него се

излагат съображения за неоснователност на въззивната жалба. Моли се решението в обжалваните части да бъде потвърдено, като на въззиваемия се присъдят сторените във въззивното производство разноски.

Третото лице-помагач не е взело становище по въззивната жалба.

Софийски градски съд, като обсъди събраните по делото доказателства, становищата и доводите на страните, съгласно разпоредбата на чл.235, ал.2 ГПК, намира от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл.259, ал.1 ГПК и е процесуално допустима, а разгледана по същество - основателна.

Първоинстанционното решение е валидно и допустимо, налице е постановен диспозитив в съответствие с мотивите на решението. При произнасянето си по правилността на решението съгласно чл.269, изр. второ от ГПК и задължителните указания, дадени с т. 1 от ТР № 1/09.12.2013 г. по т.д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС, въззивният съд е ограничен до релевираните във въззивната жалба оплаквания за допуснати нарушения на процесуалните правила при приемане за установени на относими към спора факти и на приложимите материално правните норми, както и до проверка правилното прилагане на релевантни към казуса императивни материално правни норми, дори ако тяхното нарушение не е въведено като основание за обжалване.

По същество постановеното от СРС решение е неправилно в обжалваната от ответницата част.

За да постанови решението си в обжалваната част, районният съд е приел, че е налице облигационна връзка между страните по делото.

По така предявения иск в тежест на „Топлофикация София” ЕАД е да докаже основанието, размера и изискуемостта на претендираните вземания, т.е. съществуването на договорни отношения между него и ответника през посочения период, както и че през този период е доставил в имота на ответника твърдяното количество ТЕ, която е била отчетена и доставена в съответствие с действащите нормативни актове, а също и нейната стойност.

Според действащата разпоредба на чл. 150, ал. 1 от ЗЕ, продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на потребители на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от ДКЕР /писмена форма на договора не е предвидена/. Тези общи условия се публикуват най-малко в един централен и в един местен всекидневник в градовете с битово топлоснабдяване и влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от потребителите /чл. 150, ал. 2 от закона/.

Съгласно чл. 153, ал. 1 ЗЕ "клиенти на топлинна енергия" са всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение. Следователно, купувач /страна/ по сключения договор за доставка на топлинна енергия до процесния имот е неговият собственик или лицето, на което е учредено ограничено вещно право на ползване. Именно то е задължено да заплаща продажната цена за доставената и потребена топлинна енергия,

респективно то е встъпило в облигационни правоотношения с ищцовото дружество.

Изброяването в нормата на чл. 153, ал. 1 от ЗЕ на собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване като клиенти /потребители/ на топлинна енергия за битови нужди и страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие обаче не е изчерпателно.

При постигнато съгласие между топлопреносното предприятие и правен субект, различен от посочените в чл. 153, ал. 1 от ЗЕ за сключване на договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за топлоснабден имот при спазване на одобрените от КЕВР публично известни общи условия, този правен субект дължи цената на доставената топлинна енергия за собствените му битови нужди. Договорът между това трето ползващо лице и топлопреносното предприятие подлежи на доказване по общия ред на ГПК, например с откриването на индивидуална партида на ползвателя при топлопреносното дружество, но не се презумира с установяване на факта на ползване на топлоснабдения имот /мотиви по т. 1 от Тълкувателно решение № 2 от 17.05.2018 г. на ВКС по тълкувателно дело № 2/2017 г., ОСГК/.

С оглед изложеното се налага извод, че източникът на едно облигационно договорно отношение може да бъде само един – договор, сключен между страните или техните праводатели. Договорът е съглашение между страните и е израз на постигнато между тях съгласие за правно обвързване – чл. 8, ал. 1 ЗЗД. По общите правила на облигационното право това съглашение се счита за постигнато, когато обективизираните насрещни волеизявления на страните съвпадат, като обективизирането им следва да бъде изрично или с действия, изразяващи съгласие /конклюдентни действия/, но в определени случаи законът може да изисква форма за валидност на тези волеизявления. Този начин на облигационно обвързване е приложим и в областта на продажбата на топлинна енергия – чл. 149, ал. 1, т. 6 ЗЕ изрично предвижда, че продажбата на топлинна енергия се извършва въз основа на писмени договори при общи условия, сключени между доставчика на топлинна енергия и клиентите /потребителите/ в сграда – етажна собственост. Същевременно, законът предвижда хипотеза на договорно обвързване и без наличието на подобен изричен писмен договор, а именно – когато се касае до топлоснабдена сграда – етажна собственост, то всички собственици или титуляри на вещно право на ползване върху самостоятелен обект в етажната собственост са потребители на топлинна енергия, т. е. страни по договорното правоотношение с доставчика /чл. 153, ал. 1 ЗЕ/. В тази хипотеза законът приравнява придобиването на право на собственост или вещно право на ползване върху топлоснабдения имот със сключването на договор с топлопреносното предприятие. Законът по императивен ред приема, че договорът се смята за сключен със самия факт на придобиване на имота с новия собственик /собственици/ или вещен ползвател на същия. Топлопреносното предприятие е в облигационни отношения за доставка на топлинна енергия за даден обект с това лице, с което последно по време има сключен договор за същия обект.

Договорът за доставка на топлинна енергия за даден имот от етажна собственост

може да бъде както изричен писмен /при постигане на съгласие относно същественото съдържание на договора/, така и презюмиран /сключен със самия факт на придобиване на собствеността или вещното право на ползване/, като всеки нов договор за този имот, сключен по който и да е от двата начина /изричен или презюмиран/, преустановява действието за в бъдеще на предходно сключен договор за същия имот с друго лице. Следователно, за преценката с кого дружеството – ищец е в облигационни отношения за доставка на топлинна енергия за процесния имот през процесния период, е меродавно обстоятелството с кое лице последно по време е бил сключен договор за доставка на топлинна енергия.

Видно от представения по делото нотариален акт № 135/1990г. ответникът е прехвърлил собствеността върху топлоснабдения недвижим имот на сина си В. М., като си е запазил правото на пожизнено и безвъзмездно право на ползване върху дарения имот.

Действително, при наличието на вещни ползватели върху имота, сумите за потребена топлинна енергия следва да бъдат заплащани от тях, а не от собственика на имота. Идеята на законодателя е дължимите суми да се заплащат от лицата, действително потребяващи топлинна енергия, като при наличието на вещни ползватели именно те са лицата, дължащи заплащане на топлинната енергия. Това е така, тъй като с учредяване на правото на ползване върху вещта собственикът се лишава от правомощията си да упражнява фактическа власт върху нея.

В настоящия случай обаче е представена молба декларация за откриване на партида на името на собственика В. А. М. от 14.07.2008г. От този момент облигационните отношения по доставка на топлинна енергия са възникнали между него и топлофикационното дружество.

С представената молба – декларация от 14.07.2008 г. до ищеца е направено искане от В. М. за откриване на партида за топлоснабдения имот съгласно чл. 12, т. 12 от Общите условия на дружеството. Ищецът е открил партида на В. М. за процесния имот, до която се отнасят индивидуалните изравнителни сметки, както и фактурите за исковия период, видно от приложените към делото документи.

Тази молба декларация представлява по своето правно естество предложение за сключване на договор за доставка на топлинна енергия - арг. чл. 13 ЗЗД. Като е приел това заявление, входил го е при себе и е продължил да доставя топлинна енергия до процесния апартамент, ищцовото дружество е приело предложението на В. М. за сключване на договор за доставка на топлинна енергия. Чрез изразената от него воля е породено облигационно правоотношение с ищцовото дружество на основание чл. 149, ал. 1, т. 6 от ЗЕ. Постигнато е изрично съгласие с ищцовото дружество за съществуването на облигационно правоотношение с предмет доставка на топлинна енергия за процесния имот, тъй като В. М. е поискал откриването на партида, а дружеството е уважило искането му. От посочената дата – 14.07.2008 г., предхождаща началото на исковия период, между В. М. и ищцовото дружество съществува правоотношение по договор за покупко-продажба на топлинна енергия за имота. Ето защо, задължено лице да заплаща стойността на потребената в имота

топлинна енергия за процесния период е единствено В. М..

Следователно с този изричен договор за доставка на топлинна енергия със собственика на имота е преустановено действието на предходното облигационно правоотношение между страните по настоящето дело за същия имот и макар и А. М. да е вещен ползвател на имота, същата няма качеството на клиент на топлинна енергия по смисъла на чл. 153, ал. 1 ЗЕ и § 1, т. 2а от ДР на ЗЕ.

Както беше посочено по – горе, всеки нов договор за топлоснабдявания имот, сключен по който и да е от двата начина /изричен или презюмиран/, преустановява действието за в бъдеще на предходно сключен договор за същия имот с друго лице. Следователно, за преценката с кого дружеството – ищец е в облигационни отношения за доставка на топлинна енергия за процесния имот през процесния период, е меродавно обстоятелството с кое лице последно по време е бил сключен договор за доставка на топлинна енергия. В случая, последно по време е сключен изричен договор за доставка на топлинна енергия за процесния имот единствено с В. М., видно от представената по делото молба-декларация за откриване на партия от 14.07.2008 г. С оглед изложеното, се налага извод, че въззивника няма качеството потребител на топлинна енергия и в този смисъл не е пасивно материално легитимиран да отговаря по предявените иски. За процесния период н е съществува облигационно правоотношение по доставка на топлинна енергия между ищеца и ответника А. М., поради което основателни са оплакванията в тази връзка.

При тези съображения, поради несъвпадане изводите на двете съдебни инстанции по съществото на спора, постановеното от СРС решение следва да бъде отменено като неправилно в обжалваната от ответницата част и вместо това да бъде постановено решение за отхвърляне на предявените от „Топлофикация София“ ЕАД установителни иски, като неоснователни и недоказани.

По разноските:

На основание чл. 273 вр. чл. 78, ал. 3 ГПК въззиваемата страна следва да бъде осъдена да заплати на жалбоподателя сумата от 505 лв., представляваща направените във въззивното производство разноски, както и сумата от 576.35 лв., представляваща направените пред СРС разноски /исково и заповедно производство/.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 12197 от 03.11.2022 г., постановено по гр. д. № 15092/2022 г. по описа на Софийски районен съд, 124 с-в, **в обжалваната част**, в която СРС е признал за установено че А. И. М. дължи на „Топлофикация София“ ЕАД сумата от 755,38 лв., представляваща цена на доставена от дружеството топлинна енергия за периода от 01.05.2018 г. до 30.04.2020 г. за аб. № 105378, ведно със законна лихва от 20.7.2021 г. до изплащане на вземането, мораторна лихва в размер на 48,79 лв. за периода от 15.9.2019 г. до 18.6.2021 г., сумата от 23,54 лв., представляваща цена на извършена услуга за дялово

разпределение за периода от 01.06.2018 г. до 30.04.2020 г., ведно със законна лихва от 18.6.2021 г. до изплащане на вземането, мораторна лихва в размер на 3,89 лв. за периода от 31.07.2018 г. до 18.06.2021 г., за които е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 23.09.2021 г. по гр. д. № 42477/2021г. на СРС, 124 с-в, включително и в частта за присъдените в полза на „Топлофикация София“ ЕАД разноси в размер на 840.51 лв. **и вместо това ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ предявените от „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. ***** срещу А. И. М., ЕГН *****, искове с правно основание чл. 422 ГПК за признаване на установено, че ответникът дължи на „Топлофикация София“ ЕАД сумата от 755,38 лв., представляваща цена на доставена от дружеството топлинна енергия за периода от 01.05.2018 г. до 30.04.2020 г. за аб. № 105378, ведно със законна лихва от 20.7.2021 г. до изплащане на вземането, мораторна лихва в размер на 48,79 лв. за периода от 15.9.2019 г. до 18.6.2021 г., сумата от 23,54 лв., представляваща цена на извършена услуга за дялово разпределение за периода от 01.06.2018 г. до 30.04.2020 г., ведно със законна лихва от 18.6.2021 г. до изплащане на вземането, мораторна лихва в размер на 3,89 лв. за периода от 31.07.2018 г. до 18.06.2021 г., за които е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 23.09.2021 г. по гр. д. № 42477/2021г. на СРС, 124 с-в, като неоснователни и недоказани.

ОСЪЖДА „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. ***** да заплати на А. И. М., ЕГН *****, на основание чл. 273 вр. чл. 78, ал. 3 ГПК, сумата от 505 лв., представляваща направените във въззивното производство разноси, както и сумата от още 576.35 лв., представляваща направените пред СРС разноси.

Решението е постановено при участието на трето лице-помагач „Т.С.“ ЕООД на страната на въззиваемия „Топлофикация София“ ЕАД.

В останалата част първоинстанционното решение като необжалвано е влязло в сила. Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване, съгласно чл. 280, ал. 3, т. 1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____